

Ο ΚΛΕΦΤΟΚΟΤΤΑΣ

Τῷ φίλῳ κ. Π. Β. Θεοδοσιᾷ

Ὁ διάβολο ἐγύρευε τόσο συχνὰ ἐκεῖνος ὁ μπερμπάντης ὁ Μαθιὸς εἰς τὸν ὄρνιθῶνα ; Σχεδὸν κάθε νύχτα, ὅταν ἔβγαине ὁ Παπάρας γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἢ κότες ἦνε καλά σφαλισμένες στὸ ἀγούρι καὶ στὸ κελλάρι, ἔβλεπε μία σκιά ἀνθρώπου νὰ γλιστρᾷ ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὸ κοτέτσι καὶ νὰ χάνεται σὰν φάντασμα πίσω ἀπ' τὸν χαμηλὸν αὐλόγυρον. Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανᾶ ! κάποιος κλεφτοκοττᾶς βέβαια θὰ ἦνε. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἦνε ἐκεῖνος ὁ μουρτάρης ὁ Μαθιὸς. Ἄ ! τὸν λιχουδὴ ! Κάποια κόττα παχειὰ θάβαλε στὸ μάτι καὶ τριγουρίζει ἐκεῖ νὰ τὴν βάλῃ στὰ βρόγια. Τὸν ἤξερε πῶς ἐτρελαίνετο γιὰ τῆς κότες, παραγεμιστὲς μάλιστα μὲ κουκουνάρια καὶ σταφίδες.

— Βρὲ γυναῖκα, ἐρωτᾷ ἓνα πρῶι τὴν Παπάραινα· πόσες κότες ἔχουμε ; Εἶνε σωστὲς ;

— Πόσες κότες ; ... Μὰ ... ἔχουμε κάμποσες ...

— Μὰ πόσες ἀπάνω - κάτω ;

— Δυὸ - τρεῖς ντουζίνες ... δὲ θυμᾶμαι καὶ καλά.

— Γιὰ ἔλα νὰ τῆς μετρήσης ἔμπροστά μου.

— Νὰ τῆς μετρήσω ; καὶ γιατί ;

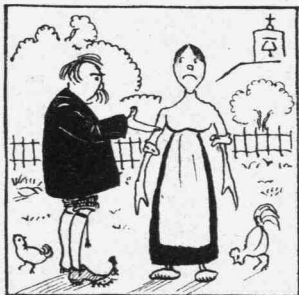
— Χμ ! ἔχω μιά ἰδέα πῶς μᾶς τῆς κλέβουνε. Ἐχουμε ἓνα γείτονα ποῦ τριγουρίζει ἐδῶ στὸ κοτέτσι τὰ βράδια. Βέβαια γιὰ κάτι λαθρεμπόριο θᾶρχεται ...

— Τί λές, ἀνδρα μου ; Μπᾶ ! Τὸν γαίδαρο ! Ποιὸς νᾶνε αὐτός ; ..

Καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὸν ὄρνιθῶνα.

— Μία, δύο, τρεῖς ... ἤρχισε νὰ μετρᾷ ἡ Παπάραινα μὲ τὸν δάκτυλον. Καὶ μία ὀχτώ ... καὶ μία δέκα ... καὶ μία ...

Ἄλλὰ μετὰ τὰ δέκα ἡ Παπάραινα τὰ ἐσύγχυζε. Αἱ ἀριθμητικαὶ τῆς γνώσεις δὲν ἐξετείνοντο περισσότερον.

— Οὐφ, χριστιανέ! σωστὲς θάνε... Δὲν λείπει καμμιὰ.
— Ἡ ἄσπρη μὲ τὴ μεγάλη σκουφία ποῦνε;

— Νά τηγε.

— "Αμ' ἢ σταχτιά μὲ τῆς μπόττες;"

— Ἡ σταχτιά; Μὰ θαρρῶ πῶς τὴ σφάζαμε τὴν ἀποκρηά.

— Θυμᾶσαι καλά; ἤρώτησε μὲ δυσπιστίαν ὁ Παπάρας.

Θὰ ἐπεχείρει νὰ πῆς μετρήσῃ καὶ μόνος του, ἀλλὰ καὶ τοῦ Παπάρα αἱ ἀριθμητικαὶ γνώσεις δὲν ἦσαν περισσότεραι.

— Τέλος πάντων, βρὲ γυναίκα, σφάλισε καλά τὸ κοττέτσι. Καὶ

τὸν γείτονα, ἂν τὸν πιάσω καμμιὰ νύχτα, ἀλλοίμονό του!

— Καὶ βέβαια τοῦ χρειάζεται... τοῦ μασκαρᾶ!

* *

Ἐβγῆκε ἔξω. Ἡῦρε τὸ Μαθιό. Ξέρεις; λέει· εἶμαι γιὰ ταξίδι.

— Καὶ γιὰ ποῦ, ἂν θέλῃ ὁ Θεός;

— Γιὰ τὸ Καπανδριτί· πεθαίνει ὁ καυμένος ὁ Σπῦρος, ὁ ξάδερφός μου. Θὰ λείψω δύο-τρία μερόνυχτα ἀπ' τὸ χωριό...

— Καὶ θὰ κοιμηθῆς ἐκεῖ ἀπόψε; ἐρωτᾷ ὁ Μαθιός.

— Καὶ ἔμπορῶ ἀλλοιώτικα; Ἄχ! τὸν καυμένο, πῶς τὸν λυπᾶμαι! Ραγίζετ' ἡ καρδιά μου.

Καὶ ἐξεδιπλωσε ἓνα μεγάλο χρωματιστὸ μανδῆλι· γιὰ νὰ σκουπίσῃ τάχα τὰ δάκρυα ποῦ τοῦ βούρκωσαν τὰ μάτια.

— Αἰ, ὑπομονή. Ὁ Θεός νὰ βάλῃ τὸ χέρι του. Στὸ καλὸ τὸ λοιπόν. Καλὸ κατευσιδίο! Καὶ χαιρετίσματα στὴν ἀφεντεία του καὶ ἀπὸ ἐλόγου μου.

— Ἐννοια σου· ἂν τὸν προφθάσω θὰ τοῦ τὰ πῶ. Γειά σου!

— Γειά σου· ἡ ὥρα ἡ καλή.

— Τὸ κοντόβραδο ὁ Παπάρας ἔβαλε τὴ καλή του μπλοῦζα, τὰ καινούργια κοντοβράκια, τὸ σχολιανό του φέσι, τὸ σιδερωμένο

του μαζι ζωνάρι και τράθηξε επίδεικτικῶς τὸ δρόμο, κατὰ τὸ Καπανδρίτι τάχα. Ὁ Μαθιὸς τὸν εἶδε ἔξω ἀπ' τὴν ταβέρνα, ποῦ καθότανε, και τοῦστειλε ἓνα ἐγκάρδιο χαιρετισμὸ :

— Στὸ καλὸ ! ἡ ὥρα ἡ καλὴ !

Ἄλλὰ ὁ Παπάρας, σὰν κουτοπόνηρος ποῦ ἦταν, μόλις ἐβγήκε ἀπ' τὸ χωριό, ἐπῆρε ἓνα λοξὸ μονοπάτι πρὸς τὸ δάσος, και ὁταν ἐνύχτωσε καλά, ξαναγύρισε κ' ἐπῆγε και κρύφτηκε σὲ μιὰ γωνιὰ κοντὰ 'ς τὸ κοττέτσι.

Ἐκεῖ κατὰ τὰ μεσάνυχτα, τὴν ὥρα ποῦ ἔκλεινε ἡ ταβέρνα τοῦ Σταμάτη και οἱ γνωστοὶ κρασοπατέρες τοῦ χωριοῦ ἔβγαῖναν νὰ πᾶνε νὰ κοιμηθοῦν, νὰ σου, μπρὲ μάτια μου, και πλησιάζει μιὰ σκιά σιγὰ - σιγὰ στὸ σκοτάδι, τὸσῶ σιγὰ ποῦ λὲς και εἶχε πόδια μαλλιαρὰ σὰν τῆς γάτας. Ἰκεῖνος ἦταν ! ὁ μασκαρᾶς ὁ Μαθιὸς. Ἀπὸ τὸν κρυψῶνα του τὸν ἐγνώρισεν ὁ Παπάρας.

Ὁ Μαθιὸς ἐπλησίαζε ὀλονέν. Μόλις δύο-τρία βήματα ἀπέχει.

Τινάζεται ἔξαφνα μὲ ὀρμὴ ὁ Παπάρας και τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμὸ.

— Σὲ τσάκωσα, κλέφτη ! κραυγάζει και τὸν σφίγγει δυνατὰ.

— Βρὲ ἀμάν ! και ποῖος εἶσαι σὺ βρέ ; Ἄ ! ἐσὺ εἶσαι, Παπάρρα ; Στάσου βρ' ἀδελφὲ και μ' ἐπνίξεις.

— Μ' αὐτὸ γυρεύω κ' ἐγώ ! νὰ σοῦ στρήψω τὸ λαρυγγί.

— Μωρὲ Παπάρρα, δὲν ἐπῆγες στὸ Καπανδρίτι ;

— Ἐτσι φαίνεται, πῶς δὲν 'πῆγα. Τὸ πιστεύεις, αἱ ; Ἄμ

τί θάρρεψες πῶς θὰ μοῦ ξεφύγης, ρὲ κλέφτη !

— Κλέφτης ! Σὲ καλὸ σου, βρὲ Παπάρρα. Μὲ ξέρεις γιὰ κλέφτη !

— Ἄμ τί γυρεύεις στὸ κοττέτσι, αἱ ; Μίλα !.. ἤλθες νὰ μοῦ σουφρώσης κομμιά κόττα ... Αἱ ;

— Ἐγὼ νὰ κλέψω κόττα δικὴ σου ; Βρὲ ἀδελφὲ Παπάρρα, γιὰ τέτοιο ἄτιμο ἄνθρωπο μὲ παίρνεις ;

— Ἄμ, λοιπὸν τί ἤθελες ἐδῶ ;

— 'Εγώ ;.. τί ἤθελα ; *Οχι βίβαια γιὰ νὰ κλέψω. Τέτοιο πράμμα νὰ βάλῃς στὸ νοῦ σου γιὰ μένα, μὲ πληγώνεις στὸ φιλότιμο, μπρὲ Παπάρρα.

— Μά, διάκολε, τί ἐγύρευες ἐδῶ ;

— Νά... ἐρχόμουνα ... στὴ τιμὴ μου σοῦ λέω ... ἐρχόμουνα γιὰ τὴν ... Παπάρρα.

— Γιὰ τὴ γυναῖκα μου ;

— Ναί, γιὰ τὴν Παπάρρα.

'Αμ' τί ; Γιὰ νὰ κλέψω κόττες !
'Ακοῦς ἐκεῖ ! ... κλεφτοκοττᾶς ἐγώ !.. Μὲ πῆρες τάχα γιὰ κινενα ἄτιμο !

— Βρὲ μίλα καλά !

— Νὰ ξεραθοῦν τὰ χέρια μου ἂν σοῦ λέω ψέμματα. Σοῦ ὀρκίζομαι στὴ φιλία μας, ρὲ Παπάρρα, πῶς ἐρχόμουνα γιὰ τὴ Παπάρρα. Τί νὰ σοῦ πῶ, πολὺ μοῦ κακοφάνηκε νὰ βάλῃς τέτοια ὑποψία γιὰ μένανε ...

*Ο Παπάρρας ἄρχισε νὰ μαλακῶνῃ.

— Τί νὰ σοῦ εἰπῶ, βρὲ Μαθιέ' τὸ μαγαῖρι στὸ λαιμὸ νὰ μοῦ-βαναν, θά'λεγα πάντα πῶς ἐρχόσουνα γιὰ τῆς κόττες.

— Νᾶχῃς χάρι, ποῦ δὲν κρατᾶω θυμὸ, καυμένη Παπάρρα' ἀλλοιώτικα μὲ τὴ προσβολὴ ποῦ μ' ἔκανες ...

— Τότε ... τί νὰ σοῦ πῶ, ἀδερφέ μου' νὰ μὲ συμπαθᾶς ... ἔκανα λάθος. Αἶ, ἄνθρωπος εἶμαι κ' ἐγώ... ὅλοι λαθεύουμε...

— *Ἄς ἦνε' σοῦ τὸ συχωρνᾶω !.. Βέβαια ... ὅλοι κάνουμε λάθος... *Ἐρχεσαι νὰ σὲ κεράσω ἓνα κρασί ; ὁ Σταμάτης δὲν σφάλισε ἀκόμη τὸ μαγαζί ... πᾶμε ; *Εγὼ κερνᾶω.

— Πᾶμε.

(*Ελευθέρα μίμησις)

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

εἰς σύζυγον... παραμεριζόμενον !

ΜΑΣ λὲς πῶς ἡ γυναῖκα σου εἶνε τὸ ἡμισὺ σου·

Μὰ εἶσαι πράγματι κ' ἐσὺ τὸ ἡμισὺ τῆς τάχα ;

Τότε, ἂν δὲν λαθεύεται ἡ... ἀριθμητικὴ σου,

Πῶς γίνεται τὰ δυὸ μισὰ νὰ κάμνουν τρία, χάχα !

IDEM